

A TÉKOZLÓ FIÚ ATYJA VISZONTLÁTÁSAKOR

Atyám, ne fond karod nyakamra,
lágy ölelése fojtogat:
lehervadtt régen orcám hamva,
tartsd vissza most a csókodat -
mert vétkeztem Te ellened,
nem vagyok többé gyermeked!

Koldus vagyok, rongyos ruhájú,
pazarló, léha, sőt vak is.
Nem illet engem, csak a vályú,
megelégedném azzal is.
Hagyd most a régit, fényeset -
leszek legkisebb béresed.

Kiadtad már a rám eső részt,
nem jár nekem több semmi más.
Hogy inséget láttam s törődést,
csak én, csak én vagyok hibás.
Eltékoztam jussomat,
mindent, mit név és otthon ad.

Ujjamra mégis gyűrűt húzol?
Díszesre váltod rossz gúnyám?
Szíved szerelme most is unszol
sok bánatjárta év után?
Ó, szív, atyai szív, örök!
Eléd roskadva megtörök.

Nagyobb a szíved, mint a vétkem,
mint ennen keblemben a vád.
Kivet mindenki, szomjan-étlen,
Te vagy most egyetlen barát.
Magam utálom, más kerül.
Te szeretsz híven egyedül.

Atyám, ölelj hát, csókold orcám,
édes, akár bocsánatod.
Kit visszavártál, bűne harcán,
fiad meghalt s feltámadott.
Óh, hív a ház! - add a sarut:
Ki elveszett, ma hazajut.

(1944)